

[Alfred Jørgensen.]

ligt at finde en løsning på, da den slesvig-holstenske landskirke er en selvstyrende institution, hvorfor spørgsmålet ikke har kunnet medtages under de nylig afsluttede drøftelser.

Den eneste mulighed for en løsning er direkte forhandlinger mellem de kirkelige myndigheder på begge sider af grænsen. Sådanne drøftelser har også været ført gennem de sidste 9 år, men hidtil uden resultat.

Endelig er der det spørgsmål, der for Sydslesvigs danske i øjeblikket er det allervigtigste, nemlig spørgsmålet om den tyske militærtjeneste. Her vil jeg tillade mig at spørge den højtærede stats- og udenrigsminister, om alle muligheder for at nå frem til en tilfredsstillende løsning af dette vigtige spørgsmål har været forsøgt. Her foreligger en sag, hvis ideelle løsning efter min opfattelse må være en løsning på basis af frivillighed og eventuelt efter gensidighedens princip. I betragtning af, at både Danmark og Tyskland nu vil blive led i det samme sikkerhedssystem, skulle der være mulighed for en sådan løsning.

Ved den udenrigspolitiske debat her i salen den 19. oktober i fjor blev der med stort flertal vedtaget et dagsordensforslag, hvori udenrigsministeren opfordredes til ved NATO-rådsmødet at fremføre de danske synspunkter vedrørende de dansksindede sydslesvigeres interesser. Man må her lægge mærke til, at der står „de danske synspunkter“ med anvendelse af flertalsformen, og dernæst, at udtrykket „de danske synspunkter“ må hentyde til visse officielt fremsatte synspunkter fra dansk side vedrørende Sydslesvigs forhold.

Under debatten den 19. oktober præciserede retsforbundets ordfører, det ærede medlem hr. Viggo Starcke, i forbindelse med sin stillingtagen til den foreslåede dagsorden de klassiske danske synspunkter således: en udligning eller fjernelse af flygtningene, en administrativ ordning for Sydslesvig og en anerkendelse af sydslesvigeres ret til at virke for national selvbestemmelsesret. Disse krav er også indeholdt i danske noter og officielle erklæringer lige siden 1946, nemlig i folketingets erklæring af 9. juli 1946, i noten af 19. oktober 1946 og ligeledes i en ny erklæring i juli 1949.

Ovennævnte formulering blev ikke be-

stridt eller imødegået fra nogen side ved den nævnte lejlighed, og jeg skal derfor tillade mig at spørge den højtærede stats- og udenrigsminister, om ikke disse punkter må være det, man forstår ved „de danske synspunkter“ vedrørende Sydslesvig, så længe en ny stillingtagen ikke har fundet sted, og om de ikke i overensstemmelse med folketingets beslutning burde have været fremført i Paris.

Det skal villigt indrømmes, at ophævelsen af spærreklausulen i den slesvig-holstenske valglov er et vigtigt spørgsmål, og jeg vil gerne takke den højtærede stats- og udenrigsminister for hans medvirken hertil. Det er en fortjenstfuld handling at have skaffet 42.000 danske syd for grænsen politiske rettigheder, og hvis den højtærede stats- og udenrigsminister nu i konsekvens heraf også vil medvirke til at skaffe 58.000 nord for grænsen politiske rettigheder ved at slette spærreklausulen i vor egen valglov, vil jeg gerne være med til at takke ham en gang til sammen med de 42.000 og de 58.000 — det bliver lige akkurat 100.001!

Forøvrigt mener jeg, at det var værd at overveje, om der ikke nu var en passende lejlighed til at slette den kunstige grænse for støtten til det kulturelle arbejde i Sydslesvig, den såkaldte 38. breddegrad, der afskærer egnen mellem Dannevirke og Ejderen fra at modtage støtte fra den danske stat. Vi har i dette forhold ikke råd til at støde nogen bort, men må hellere efterleve skriftens ord og glæde os over hver synder, der omvender sig. Lad os lade den kunstige grænse falde, og lad dette være en hilsen og et håndslag til landsmænd syd for grænsen. Praeterea censeo — det er udlagt: forøvrigt mener jeg — at den bedste støtte, vi kan yde vore sydslesvigske landsmænd i deres nationale stræben, er på vor side af grænsen at bygge et Danmark på frihed og ret, hvor folket i fællig nyder himlens gaver og hver plukker frugten af sit eget træ.

Jeg skal derefter gå over til at gøre et par bemærkninger om det andet spørgsmål, der er til drøftelse her i dag, spørgsmålet om eksamensret til de tyske skoler.

Da vi ved genforeningen i 1920 stod over for den opgave, at vi fra dansk side skulle opbygge et nyt skolevæsen i de sønderjyske landsdele, var det os magtpåliggende at drage lære af de fejl, der åbenlyst hæf-